Cleopatra Melidoneanu

(Grigore Constantinescu – 11 octombrie 2010)

Cleopatra Melidoneanu rămâne, pentru publicul iubitor de operetă, visul frumos al ultimelor decenii din secolul trecut. Pare vetustă o asemenea remarcă? Nu, dacă vine din partea unui admirator, semnatar al acestor rânduri destinate unui succint portret, care i-a fost și coleg de an la Conservator.

Venită dintr-o familie bucureșteană în care exista preocuparea pentru muzică, descoperindu-și de timpuriu vocea, Cleopatra Melidoneanu a făcut la început un stagiu de coristă la Ansamblul Sfatului Popular al Capitalei, în paralel cu anii de studiu la Conservator. În ultimii ani de studenție, nu puțini erau colegii care veneau să o asculte în recitaluri pe cea mai frumoasă soprană din Institut. Chiar dacă, dintr-o modestie care o caracterizează, Cleopatra Melidoneanu nu a recunoscut această însușire primordială pentru un artist ale scenei, spectatorii, dar și colegii, de la directori, regizori, scenografi până la parteneri au fost mereu fermecați. Poate nu greșesc spunând că arareori frumusețea impresionează și convinge, dacă nu este însoțită de talent, voce, eleganță, muzicalitate și comportament social armonios. Într-adevăr, Cleopatra Melidoneanu le-a avut pe toate într-o fericită îmbinare care a explicat de ce a fost mereu iubită. Drumul carierei sale a aparținut destinelor contemporane ale operetei românești, în sutele de reprezentații pe scena de „acasă”, dar și în numeroasele turnee peste hotare. Artista își amintește de momentul în care, din proprie voință, a pășit pragul teatrului de Operetă unde au întâmpinat-o, imediat convinși de potențialul artistic al tinerei absolvente de Conservator, doi mari regizori ai anilor 50, Nicușor Constantinescu și Barbu Dumitrescu. Aceștia, după spusele artistei, recunosc deîndată în tânăra vizitatoare pe Vanda din **Rose Marie** de Friml. Dar, după primele stagiuni, saltul în marea carieră aparține primului muzical de mare succes la noi, **My fair Lady** de Loewe. Eliza Doolittle este primul dintre multele roluri mereu aplaudate, pentru distincție, firesc scenic și, nu în ultimul rând, glasul de primadonă, capabilă să nuanțeze stări expresive remarcabile.

Cleopatra Melidoneanu, mai ales ca solistă a titlurilor celebrelor operete vieneze, și-a iubit teatrul, asemenea unei mari familii în care erau incluse și viața personală și cea de cântăreț-actor. Preferințele muzicale, rod al unei solide culturi dobândite încă din anii copilăriei, nu au ocolit opera, nici liedul, cântat pretutindeni cu succes, până la Carnegie Hall din New York. Cu o filozofie ce i-a cumpănit existența, ca apartenentă a zodiei Balanței, așa cum a ales începutul carierei, Vedeta a decis și clipa, desigur la fel de emoționată, dar altfel nuanțată, a retragerii. Responsabilitatea artistului, față de public, și-a mărturisit-o în acest final, cu prilejul unui interviu: „Decât sa plec cu 5 minute prea târziu, mai bine cu un sfert de oră mai devreme”.